

Kníže Svjatoslav o nové Chazarii

Vášeň na Ukrajině již několik let neutichají. Jedna za druhou odburácely ukrajinské revoluce, propukla občanská válka a divadlo absurdity pokračuje v krvavých představeních. Nenávist mezi našimi národy dál roste. Už v roce 2014, na samém počátku války na Donbasu, se Duch staroslovanského boha Svaroga snažil přinést informace o příčinách války na Ukrajině v tématu: „Svarog o válce na Ukrajině“.

Dnes se tohoto palčivého tématu opět dotkli učitelé a dávní duchové. Tentokrát to byl duch slovanského knížete Svjatoslava Igoreviče, který celý svůj život vložil do obrany starověké Rusi. Žil a zemřel na území, které se dnes jmenuje Ukrajina.

V listopadu 2011 byl v Dněpru prostým rybářem „náhodně“ nalezen starobylý meč, pravděpodobně patřící Svjatoslavovi, i když na světě je jen málo věcí náhodných. Možná to bylo nějaké znamení... Ale o všem popořádku.

Nové informace byly získány prostřednictvím vědomého snění, takže je na každém, zdali jim uvěří, či nikoli.

...Řeka pomalu unáší své vody, uprostřed ní stojí ostrov s kamenným útesem. Stahují se mračna. Unavené slunce se plíží za obzor. A hle, už je za stromy. Poslední paprsek, snažíc se prorazit skrz husté větve, probleskl a ozářil prastarý idol.

Zamračená kamenná tvář, přísný pohled zpod hustého obočí... A najednou zahřmělo, zablesklo se a vše kolem ozářilo bělavé světlo. Pak znovu a znovu. Blesk pronikl prostorem a ten se stal jaksi pohádkovým... A místo idolu se objevil ohromný poloprůzračný bohatýr, a blesk v jeho ruce zářil jako meč.

A znovu hrom ve svém burácení... Ale už to nebylo hřmění. To promluvil bohatýr...

„Vaši předkové mě nazývali Perun. Nejednou ke mně volali o pomoc, když jejich matka Země ronila slzy z nepřátelského jha. Obraceli se k nebesům o sílu a vůli, o podporu rodných bohů. Znovu slyším sténání této země. Znovu pláče Dněpr i prastarý Chyrtič [Chortica] k nám volá svými kameny (viz téma: Poslové Švargy). Ale lidé mlčí...“

Můj syn Svjetoslav, u vás přezdívaný Svjatoslav a mezi lidmi známý jako kníže kyjevský, který porazil Chazary, se opět dere do čertogu pozemského života. Přišel sem zatím ještě v jemném těle, ale hněv mu zalil oči z toho, co spatřil.“

A vtom se Perunova obrovská postava rozplynula, a na jejím místě se objevil jezdec na netrpělivém koni. Jeho rudý plášť se třepotal ve větru jako prapor a starobylý štít se leskl ve světle blesků. Už stojí vedle a pronikavý pohled jeho jasných očí proniká skrz naskrz. Vítr mu třepotal dlouhým pramenem vlasů

visícím z vyholené hlavy a dlouhým knírem. Začal něco říkat, ale řeč byla téměř nesrozumitelná.

„Tady jsem upustil meč slábnoucí rukou. Odtud jsem se vydal do Svargy za Perunem,“ uslyšela jsem v nitru jakoby překlad. „Podlý král Řeků si koupil kočovníky z divoké stepi za zlato. Za cinkot mincí připravili přepadení. Pečeněhové... A nedalo se projít, a rána padla do zad...

Ale já se vrátím. Přišel čas. Chazaria byla poražena, ale opět se objevily její jedovaté výhonky.

...Bylo léto 6473, podle vašeho křesťanského počítání 965. Už nebylo sil snášet výpady Chazarů. Ve všech ruských městech se usadili jejich kupci - děti Abrahámovy. Skupovali všechno, co se dalo, a potom to přeprodávali, přičemž poctivý svobodný lid zatěžovali daněmi. Dokonce i knížata se jim začala zadlužovat a za dluhy jim odevzdávala majetky. Na mnoha místech vládli Židé. Slyšel jsem, že pronikli všude: na Západ i na Východ, a samotnému Řecku uložili nespravedlivou daň. Lstivostí a podvodem byla taková daň uvalena, a ne na základě výsledku spravedlivého boje. Králové Západu všechno zlato u Židů začali uchovávat, tak se zadlužili. A jak se to všechno stalo, ví jen jejich bůh, černý bůh, který rozsévá podvody a lži.

Viděl jsem jejich knihy, a zajatý Chazar mi z nich četl. A povídal, že jejich bůh je jediný na celém světě, který stvořil je, vyvolené, a všechny ostatní národy pro ně stvořil jako otroky. A jejich bůh dovolil, aby jejich vyvolení páchali nad ostatními národy všelijaké ohavnosti, a zabíjeli je, aby jich nebylo mnoho, a aby svýma rukama získávali bohatství pro sebe a pro něj - svého boha.

Uvědomil jsem si, že věrně plní příkaz svého boha, a celý svět i pozemské krále si podmanili skrze zlato. A žili ve všech zemích jako hladové blechy a mizerní

červotoči. Ale na Východě se jejich vosí hnízdo příliš rozrostlo. Uvalilo na mnohé ruské země daň.

Toho léta jsem proti nim vytáhl... A padl Sarkel - jejich nečisté město. A padla i další města. A kosil jsem tam kosou svou a sekal sekerou nečisté hlavy, očišťoval jsem Rus od jha judejského. A kmeny stepní, pod Chazary judejskými žijící, propustil... A vyčistil jsem tam město Tmutarakan, a ponechal vojáky - Rusiče na ochranu jižních hranic. Ale jen co jsem se přiblížil k Itilu - jejich hlavní pevnosti, tak ke mně přišel řecký posel a začal ,pět písně' o bulharských hrozbách.

Tehdy jsem ještě nevěděl, já lehkověrný, že je to opět lež, abych opustil hradby Itilu chazarského. Ano, smlouva mého otce Igora s řeckým králem mi spoutala ruce. A jako vždy to zlato... Řekové ho dávali, ale pokladnice, bohužel, byla prázdná.

Zapojil jsem se do války na Balkáně. Vrhł jsem se tam jako sokol od ústí řeky Vology, naši bojovníci letěli na křídlech ptáka Sva a Perunice nám zpívala vítězné písně. Osvobodili jsme tam Perejaslavec - město. Bylo tak krásné, že jsme ho nechtěli opustit.

Ale Chazarie začala znovu zvedat hlavu. A opět jsem se svými bratry-bojovníky u hradeb Itilu. A tentokrát jsme byli rychlí a obratní. Řečtí Židé nestačili pomoci chazarským, jako prve, a padl Itil chazarský, a Židé se rozptýlili ve větru, jako prach a byli vyháněni z ruských zemí, aby se v budoucnu neodvážili řídit naše životy a myšlenky prostřednictvím svého zlata a mečů chazarských, žoldněřů ze svých stepí. Tak padla Chazarie v létě roku 6477.

Bulhaři se však spikli s Řeky a podplatili Pečeněhy, takže jsme před nimi museli opět bránit Kyjev. A já si uvědomil, že to všechno zase udělali řečtí Židé. A pak moje matka Olga začala číst křesťanské knihy. A tenkrát jsem si uvědomil, že jsem to všechno už někde slyšel, jen v jiné podobě. I vzpomněl jsem si na zajatého Chazara a jeho Talmud...

A viděl služebníky Boží jako otroky Židů... Ježíš přišel k Židům, sám o tom mluvil. Ano, chtěl je napravit, ale nebylo to možné. Spíše oni napravili jeho učení a s jeho pomocí učinili celý svět otroky. Proto jsem toto učení nepřijal. A mé jméno je Světoslav, což znamená ,slavit světlo', nikoli Svjatoslav, jak si zapsali pozdější křesťané. Můj bůh mě nenazývá otrokem a nežádá ode mě, abych k němu přivedl do otroctví jiné národy.

Zůstal jsem tím, čím jsem byl, a začal jsem prohlížet chazarské intriky. Za co mě začali trávit jako vlka? A Bulhaři, i Řekové, hnáni stejnou tajnou mocí, jejíž moci vděčili za své zlato. A padaly zrady... Bulhaři byli se mnou, ale náhle se stali nepřáteli. A já pochopil, že na ně nelze spoléhat, a vypravil se na Řeky, jako můj dědeček Oleg. A přišel jsem do Konstantinopole a bohové nám dali sílu a pták Sva nám vyrval vítězství. Ale po bitvě nám už nezbyly síly, a tak jsme souhlasili s řeckým výkupným a příměřím.

Když jsem se vrátil domů, chtěl jsem si na chvíli odpočinout a nabrat sílu. Ale zákešní Řekové a jejich tajní židovští správci podplatili Pečeněhy na Dněpru. A já jsem si musel odpočinout až v nebeské Svarze.

Dlouho jsem tu odpočíval. Odpočinul jsem si dost. Chazarie opět roztáhla křídla. Ano, aby se jejím hlavním městem stal Kyjev, a ne Itil. A bratr na bratra šel... Svarožičovi vnuci a pravnuci šli s nenávistí jeden na druhého a zapomněli na svůj zdroj. Kolik let vám promývali vaši krev černou krví nepřátel...?

Zapomněli jste, že jste Rusiči. Nejdříve jste se stali mládenci-sluhy lašskými, ano, litevskými, ano, a dokonce německými. A líbilo se vám to... A změnili jste svůj jazyk a hojně přejímali jejich slova. Pak vám řekli, že jste Ukrajinci.

Ale i vy, severní Rusiči, také jste se mísili s různými národy, ale ducha jste si dokázali zachovat. I když vím, přišel k vám samozvanec, nikým v dějinách nerozpoznaný, neboť dějiny psali ti, kdo ho poslali. A jmenoval se Petr (viz téma: Veliký samozvanec). Naučil vás, severní Rusiče, německou řeč a touhu po západních věcech.

A tak jste se vy - potomci Svaroga - stali různými a nepoznávali se navzájem a nerozuměli slovům jazyka.

Na Rusi byly rozpory a zdá se, že dodnes nevymizely. Pro mě neexistují Ukrajinci ani Rusové. Pro mě jste všichni Rusiči, a moje země je jednotná Rus. Nevěděl jsem, co je Ukrajina, vždyť tehdy to nebyl okraj země, ale byl to střed velké Rusi - od Novgorodu severního až po Tmutarakan.

Rus, to je duch, Rusiči - to jsou potomci země Sva (Hyperboreje, jak ji nazývali Řekové), potomci Daarie sibiřské, jdoucí po stepi za lepším údělem od ledů severních. Můžete smíchat svou krev, ale nikdy ne svého ducha. Kdo ztratil ducha, ztratil sebe i své předky a potomky.

Ani já jsem nebyl Rus ve vašem smyslu. Moji předkové přišli ze Země Sva přes sever Evropy. Můj děd připlul do Gardariky, jak zemi měst ruských nazývali moji prapředci, na vikingské lodi. Ale já jsem se stal Rusičem-Árijcem, a viděl jsem předky společné a přijal jsem otce svého, nebeského Peruna. A dozvěděl se od něj, že i ve skutečnosti byli moji předkové pokrevní Vikingové v úzkém příbuzenském vztahu s Rusiči-Árijci a žili v šedém dávnověku na březích Azova v Asgardu...

Vy, kteří žijete ve fiktivní zemi Ukrajina, žijete nyní v Chazarii a vládnou vám židovští Chazaři. Není tomu tak? Podívejte se na své vládce... Kdo to je? Jak se jmenují a z jakých rodů-rodin pocházejí?

Nebo je vám to jedno, nebo si myslíte, že s jejich pomocí skončíte na ,požehnaném' Západě?

Odkdy je Západ tak požehnaný pro ty, kteří si dnes říkají Ukrajinci, i pro ty, kteří si říkají Rusové? A od dob samozvance ze Západu a chazara švýcarské krve Petra, přezdívaného ,veliký'. To on zavedl módu, že všechno západní je dokonalé, že všechno západní je kvalitní a pokrokové, jak rádi říkáte. On také zavedl módu

považovat vše domácí za nekvalitní, zastaralé, nekulturní, primitivní. Díky němu se stalo módou stydět se za svůj národ jako za staromódní a zaostalý, nerozvinutý, zanesený zvyky a divokostí. Učinil módním všechno západní. Jak to dokázal? Proč v Rusku tak zakořenila láska k zámořskému?

A proto, že do Ruska přivedl své Chazary holandské a německé, a všechny je dosadil na mocenská místa a silou tak všechny donutili vše ruské odsuzovat a vyzdvihovat západní vědy. Dětem od malička vštěpovali v nových školách, kam je násilím tahali z otcovského domu a z otcovské výchovy, že veškerá vzdělanost je pouze na Západě. A učitelé v těchto školách byli pouze západní. A všichni tito ‚vědci‘ západochazarští pod bedlivým dohledem nového západního cara přepisovali dějiny Veliké Rusi a skryli její starožitnosti. Právě tito také psali o strašné ruské zvěři.

Právě tam je zdroj zla. A car tento změnil jazyk ruský, jenž byl kdysi jednotný, a udělal z něho velkoruský.

A na původní Rusi, v Kyjevščině a dalších zemích, proměnili lašští a litevští pánové ruský lid v nevolníky a vnutili mu svůj dialekt polských a ano německých slov. A dorozumívat se mezi sebou Rusové s obtížemi začali, a rozdělili se, rody a vazby se přetrhaly. A původ byl zapomenut. Do ruské krve se přimísila západní arogance, a stali se pak Malou Rusí, ve smyslu malou na území, ve srovnání s velikou (velkou) Rusí - severní Moskevskou. Ale přesto jak jedna, tak i druhá Rusí byly.

A teprve strach z úplného zotročení Ljachy a turkickými jinověrci sblížil Malou Rus s Velkou Rusí, která s ní kdysi tvořila jeden celek.

A už po příchodu dalších Chazarů pod rudými prapory se začala Malá Rus velebit Ukrajinou (krajní země, okrajová část Rusi).

A vládli jak Rusům, tak Ukrajincům zase Chazaři v těch dobách, dokud velký horal z Kavkazu, ale s ruským duchem většinu z nich nevyhnal a nezavedl pořádek.

Ale zhoubné myšlenky, které zavedl ještě Petr, a později podporované Chazary, že na Západě je to lepší než v zaostalé vlasti, žily dál v myslích těch, kteří ztratili ducha a zpřetrhali vazby se svými předky. V myslích těch, kteří celý život mysleli jen na oblečení, jídlo a přístřeší, ale ne na svého ducha. V myslích těch, kteří byli prodchnuti závistí vůči cizím domům a oděvům. Závistí a leností.

Ne nadarmo se ‚snažili‘ Chazaři tolik věků. Vymítali ducha ruského a vštípili nevolnický sen - žít jako v baru. A ještě velkým klamem a zatemněností zahalili, že všude je dobře tam, kde nejste. Že kdekoli je lépe, ale u vás doma je špatně. Proto je třeba, ač se to může zdát divné, nečinit u vás doma, aby bylo dobře, ale opustit domov a jít tam, kde dobře je.

Přesně o takové vědomí u vás Chazaři vždy usilovali a, bohužel, dosáhli svého cíle. Měla vás zkazit nevědomost a lenost.

Hled'te, vy, kteří si říkáte Ukrajinci, copak vy jste chtěli svobodu? To jsou prostě krásné fráze, které vám vkládají do úst. Chtěli jste jen žít jako na Západě, o čemž

máte v hlavách pohádku, kterou vám vyprávějí chazarští vypravěči. Nechtěli jste si vytvořit ‚pohádkový‘ život vlastníma rukama, chtěli jste se prostě dostat do pohádky a pořídit si módní oblečení a věci západní a opatřit si chaty, nebo spíš neopatřit, ale hned kouzlem ocitnout se v nových. Neříkáte to, ale někde v hloubi duše to chcete. A ve vašich hlavách je všechno špatné, všechen materiální úpadek a bída spojena s ruskostí a sovětskostí. Prý, dokud jsi Rus, budeš vždycky trpět. A to znamená, že se musíte stát jinými, ne ruskými, západními. Musíte se stát Evropany. O to jde především. A tohle všechno vám postupně zapisovali do vašich myslí noví Chazaři posledních dnů.

Právě proto nenávidíte Rusy. Nenávidíte ruskost v sobě samých, jako znak chudoby a beznaděje, což je naprostá lež. Ale to je také chazarské zatemnění. Je to hlavní zatemnění, které se dostalo do vašich myslí.

Nic nevidíte a žijete v mlze. Na vás byly vyzkoušeny tajné zbraně, neviditelné paprsky a slovní kódy vedly vaše myšlenky k potřebnému řádu pro Chazary. A to se stalo v posledních dnech, ale na připravené půdě. A nyní nevidíte nepřátele tam, kde jsou, a skutečné nepřátele považujete za přátele.

Za své přátele považujete chazarský Západ, kde se všechno třpytí a láká pozlátkem, kde chcete všechno vyzkoušet a ‚užívat si‘ života, ale života zvířecího, fyzického. Ačkoli ostatně ti, kdo žijí pod příkrovem zatemnění, o duchovnosti nic nevědí.

A vy, kteří si říkáte Rusové, copak se nepoznáváte v Ukrajincích? Cožpak jste takoví nebyli v devadesátých letech? Cožpak vás také netížila ruskost a netoužili jste také po západním životě, po nádherném, podle vás, životě na Západě? Cožpak jste se nezabýjeli navzájem kvůli zatemnění a svůdnému šustění peněz, ano, takže se zmnožily vaše hřbitovy? Cožpak to nebylo kvůli zatemněnosti, že vaše dívky přišly o svou čest a ještě na to byly pyšné?

Vaše zatemněnost se teď začala trochu rozptylovat. A začali jste vidět, jakým křivým zrcadlem Ukrajina nyní je. Vaše zatemněnost se začala rozptylovat a začaly být vidět západní boláky a trhliny, nejen lákavé pozlátko.

Ale oni, na Ukrajině ještě nevidí, i když ne všichni, vždyť i vy, Rusové, nebyli jste všichni v zatemněnosti, ale velká část, stejně jako tam.

Velká zatemněnost jim vás představuje jako démony, a vám je také. A nenávisť hoří, bratrství je zapomenuto a pomsta za přátele a pokrevní příbuzné dohání k šílenství vás i je. Akorát oni jsou ještě zaslepenější, a proto agresivnější a zběsilejší. Myslí si, že jsou vyvolení, nu jako Židé, vždyť schéma je stejné, jak se u vás říká. Zdá se jim, že oni jsou ti nejlepší, nejlepší rasa, a už ne příbuzní s vámi, zaostalými a odsouzenými. Ale je to jenom zatemněnost, a nic víc. Ačkoli spousta skutečných démonů se ztělesnilo ‚příčiněním‘ Chazarů a jejich pánů s Nibiru, o které nejednou Duchové hovořili...

Zatemnění chazarské zahalilo moji Rus do modré mlhy. A jeho jižní část je pohřbena v zatemnění. Zatemněnost je ještě silná a popouzejí skrze ni národy, vzdálené i blízké. Nepodléhejte jí. Naučte se rozlišovat, kde jsou nepřátelé zjevní, a

kde zmatení. Nevrhajte se na všechny a na všechno, aniž byste prozkoumali brod, neboť právě to od vás také čekají skuteční nepřátelé. A očekávají chaos a velký masakr, nesmyslný a nemilosrdný. Zatímco vy mezi sebou bojujete v temném zatemnění - nepřátelé triumfují. Tak Chazarie rozdělila a nadále rozděluje Rus, aby ji zničila.

Někteří začínají s velkými obtížemi přesto prohlížet, neboť doba je jiná. Svarogova Noc skončila. Vždyť když jsem porazil chazarský kaganát u řeky Itilu nebo Vology, teprve začínala. A když jsem odešel do Svargy, nemohl jsem se vrátit ve dnech a létech této noci, jako mnozí Svarožiči. A teď začalo svítat, a Svarga se už začala blížit. A poslední bitva je ještě před námi.

Můj meč vypadl ze zapomnění jako znamení začátku války a vlády zatemnění, neboť byl bez pochvy. Nesl krvavou zvěst, ale všemu musí být konec, a jak jsem kdysi řekl, že se vrátím, tak budiž. Ale nevrátím se, abych bojoval se svými bratry, jak mě v kouřovém zaslepenosti vyzývají na Ukrajině, ale abych bojoval s Chazary, a rozptýlil jejich zatemnění.

Ale jak to bude dál, to sám zatím nevím. A bude to tak, jak Svarog učiní a jak Perun dá sílu a vůli. A do bitvy, v níž Matka Vlahá Země bude sama bojovat silami živlů se svými věčnými nepřáteli, s nepřáteli živých lidí, zbývá málo času. Tak vyprávěl Svarog ve Svarze. Ale moje Rus v jednotě svých kmenů obstojí až do konce dnů Země, a zatemnění budou rozehnána, a Chazaři - sesazeni“ - zahřímal kníže a zabodl svůj meč do... kamene. Z toho kamene vyšlehl bílý blesk a udeřil do oblohy, jež se zatáhla hrozivými mraky, a kdesi v dálce zazářil úsvit...

Zapsala Valeria Kolcova 24.06.2016